

Preek op Pinksterzondag 24 mei 2026

*Ezechiël 11 vers 1a (t/m “de tempel van de HEER”)
en vers 14 t/m 25*

Ezechiël 43: 1 t/m 5

*Handelingen 2 vers 1 t/m 14
en vers 37 t/m 41*

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Toen de profeet Ezechiël zijn gezichten zag, was hij in Babel.
Ver bij Jeruzalem vandaan.

Toch werd hij in de Geest meegevoerd naar Jeruzalem:

De Geest tilde mij op en bracht mij naar de oostelijke poort van het huis van de Heer.

Dat is één van de dingen die de Geest kan doen.

Je uittillen boven een bepaalde situatie, en een vergezicht geven.

Ezechiël was in Babel, met het volk in ballingschap.

Het volk was daar, omdat het gezondigd had:

niet één iemand, maar samen,

en niet eventjes maar voortdurend.

Keer op keer hadden profeten tot omkeer opgeroepen, maar men had niet geluisterd.

Het hart van het volk was verhard.

En nu zaten ze daar.

Maar, dat zou niet het laatste zijn.

Gods Geest kwam.

Naar Babel.

Dat alleen al.

Hij zoekt je op, waar je zit, in je misere.

Hier: in de misere van de schuld.

Of in andere situaties.

Net zoals in Genesis 1: overal donker en water, nergens land, nergens licht.

Maar, staat er: *Gods Geest zweefde boven de wateren.*

Gods zweeft ook rond in Babel,

duikt neer, pakt Ezechiël beet, tilt hem op, en laat hem Jeruzalem zien.

Specifieker: de oostkant van het huis van de Heer.

De oostkant is de kant van de ingang.

Maar ook van de uitgang.

Waar je naar binnen mag komen, of waar je eruit gezet wordt.

Dat was al zo bij het paradijs uit Genesis: als de mens verdreven wordt, is dat aan de oostzijde, en daar staat dan die cherubs (engelen) op wacht.

En ook hier horen we dat Gods heiligheid, die troon waarop Hij troont, gedragen en omringd door cherubs, zich verheft en via de oostzijde de tempel verlaat, en naar de berg gaat aan de oostzijde van de stad.

Dat is de Olijfberg.

Hierin schuilt veel dramatiek.

Gods heiligheid verlaat de tempel.

Nu het volk in ballingschap is, als straf op de zonde,
die gemeenschappelijke zonde, waarin ze met elkaar hadden geleefd
en in hadden volhard,
nu gaat ook God zelf zijn stad uit. Zijn huis uit...

Alsof het einde oefening is.

Denk terug aan Salomo, toen de tempel ingewijd werd, en de vreugde dat God bij zijn volk kwam wonen, dat enorme wonder.

Dat wordt hier ongedaan gemaakt...

God verlaat de heilige stad, de heilige tempel,
zoals eens Adam en Eva uit het paradijs werden verdreven naar het oosten,
zo gaat ook Hij naar het oosten, de Olijfberg.
Alsof Hij ook Zélf in ballingschap gaat...

Maar, is dát het dan?

Is het dat wat de Geest doet? Zulke verdrietige dingen laten zien?

Ja, dat kan Hij zeker doen. Het is een van de dingen:

Jezus zou het zelf zeggen:

De Geest overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. (Johannes 16:8)

Dat is precies wat hier gebeurt.

Ezechiël krijgt het te zien: de diepte van het oordeel.

Vanwege Gods gerechtigheid, over de zonde van het volk.

De Geest kan mensen confronteren met (de gevolgen van) hun daden.

En dan denk je aan onze wereld, aan wat daar allemaal gebeurt, waar zoveel hardheid van hard is, zoveel zonde.

En dan kun je voelen hoezeer de Geest ook nu ons mensen confronteert met wat wij allemaal deden en doen...

En dan denk je: is dát dan Pinksteren, de Geest? Dat God ons verlaat?

Gelukkig niet!

Want dit is zeker niet alles.

Hoofdstukken verderop (in hfst.43) vertelt Ezechiël dat hij ook dat andere zag:

Hoe de Geest hem liet zien dat God tóch ook weer terugkeerde.

Onder een indrukwekkend gedruis!

Terug naar Zijn stad, Zijn huis.

Want, hoe diep de zonde van het volk ook kon zijn,
en hoe hard de straf,

Gods trouw en genade zouden het laatste woord spreken.

Hij zou terugkeren, en onder Zijn volk wonen!

Israel werd uitgenodigd tot bekering komen,
terug van hun hardheid naar hun naaste,
en weer een vlezen hart.

Laten we hier nu het evangelie eens naast leggen.

De Olijfberg: later zou dat de plaats zijn waar Jézus de stad uitging.
Aan de oostzijde, na het Avondmaal.
Ook daar was het een soort ballingschap.
Daar zou Hij, vanwege al onze zonden en in onze plaats, bloed zweten,
uit het diepe besef van de zwaarte van alles wat Hij voor ons mensen ging dragen,
ging wegdragen.
Die allerzwaarste straf...

Daar viel de beslissing dat Hij het kruis op zich zou nemen,
de drinkbeker zou drinken.

En nadat Hij dat gedaan had op Golgotha,
en was opgestaan uit de dood,
zou Hij opnieuw naar de Olijfberg gaan, de stad uit.
En daar ten hemel varen.

Gods heiligheid, Zijn Zoon, die Zijn stad, en nu ook de aarde verliet...

Zou dat misschien óók gezeten hebben in dat visioen dat Ezechiël zag, van Gods
heiligheid die de stad verliet, naar de Olijfberg: dat dat ook te maken had met
Jezus?
Die gedachte komt in ieder geval naar boven.

Maar... was het daarmee uit?

Nee, Jezus had iets beloofd, wat ook Ezechiël al mocht zien:
Hij zou terugkomen.
En op de Pinkstermorgen werd die belofte bevestigd!

Met eenzelfde indrukwekkend gedruis als bij Ezechiël, werd ook ineens het huis
waar de apostelen waren vervuld van de heilige Geest!

(en dat huis uit Handelingen, daar kon ook wel eens de tempel mee bedoeld zijn.
Immers, de uitdrukking "hét huis" duidt daar wel vaker op. En met het Joodse
pelgrimsfeest van Pinksteren verzamelden daar zich de vele pelgrims, om er Tora te
studeren. Het kan goed dat de apostelen daar óók waren, samen met al die Joodse
pelgrims uit vele landen en culturen)

Gods heiligheid die terugkeerde naar Zijn stad!

Zelfs nadat daar zijn eigen Zoon gekruisigd was...
Gods genade was groter!

Dat is de kern van Petrus preek op Pinksteren, als hij de mensen toespreekt en zegt
dat het vanwege hén is dat:

*goddelozen (de Romeinen, red.) Jezus hebben gekruisigd
Maar God Hem heeft opgewekt. (Hand.2: 23,24)*

Kortom, Petrus zegt: wat jullie nu zien, is er één groot teken van, dat God jullie tóch genadig is!

Bekeer je daarom, kom tot inkeer, belijd Jezus en vertrouw dat het dan goed is!

Ook hier, in Petrus' pinksterpreek, valt het woordje "hart":

De mensen waren *verslagen van hart* (Hand.2:37).

Ook hier dat confronterende van wat de Geest kan doen.

Zoals Hij ook ons dat kan laten zien, als wij op wat voor wijze ook God of onze naaste geschaad hebben.

Ook dan kun je zelf verslagenheid van hart voelen, als tot je doordringt hoe je zelf 'mis' kunt hebben gezeten.

Je geweten, ook dat heeft met de heilige Geest te maken.

Nogmaals: niet om je in die domper achter te laten.

Maar om je ervan te genezen, je eruit te halen, je opnieuw te laten beginnen, of misschien wel: dingen te repareren (als dat tenminste kan).

Hoe dan ook: opnieuw beginnen, een nieuwe koers gaan.

Het mag, daar mag je heel diep op vertrouwen.

Als God zelfs terug wilde keren naar Jeruzalem in Ezechiëls tijd, na alles wat de mensen had misdaan,

en als Hij zelfs zijn Geest wilde geven, nadat Jezus gekruisigd was,

dan zegt dat iets over de hunkering van de Here God om ons mensen weer tot Zich te halen!

En daarin zoekt Hij ons hart.

Daar moet dan wel iets in gebeuren.

Dat mag dus best wel eens schrikken van wat niet goed gedaan is.

Maar dat hart mag dan ook hoop krijgen, dat God niet klaar staat om af te straffen, nee, Jezus heeft de straf gedragen, het kruis.

En nu staat Hij klaar om de liefdesrelatie met ons opnieuw te beginnen of te versterken als die er al was voor een deel.

Groeien in de liefde van en voor God. En voor de naaste.

Daarover gaat het met Pinksteren!

En je ziet dat ook gebeuren in Jeruzalem.

Er ontstaat een soort eenheid onder een heel deel van de mensen.

Uit allemaal verschillende landen, en allemaal verschillende talen.

Maar ze kunnen ineens allemaal Petrus begrijpen

als die over *deze grote daden van God* spreekt.

Zijn genade, daarin zijn ze dan allemaal één.

Dat is precies waar Ezechiël op doelde, die kostbare belofte:

Ik zal jullie een nieuw hart geven, zei God. Een vlezen hart.

Zacht. Niet bikkelhard, zoals het toen was en ook in onze tijd kan zijn.

Keihard naar elkaar. Of samen keihard naar die 'anderen'.

Maar nee, van vlees en bloed. Elkaar zien als mensen, als naasten, als medeschepselen van God, die niet alleen ónze Schepper is, maar ook van die ánder.

Als God dat zegt tegen Ezechiël: ik zal het volk een vlezen hart geven,
dan is dat: *één hart voor héél het volk sámen.*

Het gaat daar niet zozeer over allemaal persoonlijke bekeringen, iedereen die zelf een nieuw hart krijgt (dat natuurlijk ook),
maar vooral gaat het over de nieuwe gezamenlijke koers.
Dat je sámen die nieuwe geest voelt waaien, een nieuw hart, een nieuwe bezieling krijgt. Dat je sámen voor hetzelfde gaat. Vanuit hetzelfde leeft.

Samen vanuit het besef dat je kwetsbare, feilbare, zondige mensen bent, die het samen van Gods genade moeten hebben. En ook mógen hebben.
Dat maakt dan vaak gelijk al wat bescheidener naar elkaar.
Niet al te hoog van de toren blazen, er zit immers niet alleen een splinter in het oog van de ander, maar ook een balk in je eigen oog.
en samen besef je dat dan, bescheiden.

Maar we zijn meer dan dat.
Niet alleen maar mensen die het van genade moeten hebben.
Maar ook mensen die het daarvan mógen hebben.
Dat hebben ontvangen!
En daar dan ook zelf uit mogen leven, als nieuwe kinderen van God.
Tóch, ondanks heel veel! Dankzij Jezus!
En dan ook zelf genadig worden naar die ander!
Zo vernieuwd wordend door de heilige Geest.

Want die Geest keerde terug en werd met Pinksteren op ieder van hen gestort.
En woont ook in ons.

Tot slot: daarom moeten we ook echt sámen blijven. Als kerk.
Net zoals die gemeente die spontaan ontstond met Pinksteren.
Het samen.
Eén van hart, en één van Geest, hoe verschillend we ook zijn.

Ook wij mogen, nee moeten, dat blijven doen.
Elkaar opzoeken, in de diensten op zondag,
en door de weeks, in hart en gedachten met elkaar verbonden.
Eén van hart en één van geest.
In liefde, de liefde van Christus.

Ook al is alles in onze tijd nog zo individualistisch, verspreid, versnipperd, verhard.
En ook al spreken wij dezelfde taal, dan nog praat je zo makkelijk langs elkaar heen...

Wat dat betreft klonk er een kostbare belofte in Ezechiël. God zei:

Ook al heb Ik jullie, Israëlieten, verspreid in de diaspora, in de ballingschap,
toch ben Ik daar voor jullie een heiligdom geweest. (Ez. 11: 16)

In en ondanks de straf bleef God bij hen, was Hij een heiligdom voor hen
gezamenlijk. In de diaspora, in de versnippering, was Hij hun verbindende God.

En nu al die Joodse mensen in Jeruzalem, die pelgrims daar samengekomen voor
het feest (ook zo verschillend, uit allerlei landen en talen):

ze voelen het: inderdaad: God is onze gezamenlijke God.
Eén van Geest waren ze, in het horen spreken over *de grote daden Gods!*

Ook als wij straks weer terugkeren naar onze eigen leefwereld,
voor iedereen weer anders. Ook wij mogen weten:
we zijn één, één in Hem, in zijn liefde en genade.

Toch zijn we verbonden met God, die ons heiligdom wil zijn.
Ook op maandag.

Zijn Geest woont nu in ons.
Paulus zou zeggen: ons lichaam een tempel van de heilige Geest.
En niet alleen bij mij, maar ook bij die ander.
Een heerlijke verbondenheid!
Een bemoedigend verbondenheid!

En eens zal Gods heerlijkheid en de Geest van Jezus heel de aarde vervullen.
Laten wij ons daar dan op voorbereiden en ons hart openen voor zijn Geest.

Amen.